

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 282/2018-38

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. novembra 2018 v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika, zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Mojмира Mamojku prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného spoločnosťou IUGIS LEGAL s. r. o., Čsl. Brigády 1615/12, Liptovský Mikuláš, v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Katarína Šteľmachová, LL.M., PhD., vo veci namietaného porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 S 188/2012 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED], [REDACTED], na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 S 188/2012 porušené boli.

2. [REDACTED], priznáva finančné zadost'učinenie v sume 1 200 € (slovom tisícdvesto eur), ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť [REDACTED], [REDACTED], trovy konania v sume 488,13 € (slovom štyristoosemdesiatosem eur a trinásť centov) na účet jeho právneho zástupcu, spoločnosti IUGIS LEGAL s. r. o., Čsl. Brigády 1615/12, Liptovský Mikuláš, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. marca 2018 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 S 188/2012 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Sži 43/2014 a pod sp. zn. 4 Sži 1/2017.

2. Ústavný súd prijal sťažnosť sťažovateľa uznesením č. k. III. ÚS 282/2018-17 zo 17. júla 2018 na ďalšie konanie v časti namietaného porušenia jeho označených práv postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 S 188/2012 a vo zvyšnej časti sťažnosť odmietol.

3. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je účastníkom konania vo veci návrhu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, kde podal krajskému súdu návrh 6. júna 2012.

4. Uvádzajúc chronologický prehľad úkonov predmetného konania, sťažovateľ dôvodí, že postupom krajského súdu a postupom najvyššieho súdu dochádza k zbytočným priet'ahom v konaní, v čom vidí porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

5. Sťažovateľ v rámci svojej argumentácie špecificky poukazuje na skutočnosť, že po zrušení prvostupňového rozsudku krajského súdu rozhodnutím najvyššieho súdu z 3. júla 2017 a vrátení veci krajskému súdu na nové konanie krajský súd vo veci sťažovateľa nekoná už takmer sedem mesiacov, pričom konanie trvajúce takmer šesť rokov nie je dosiaľ právoplatne skončené.

6. Sťažovateľ na základe uvedenej argumentácie navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 S 188/2012 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Sži 43/2014 a sp. zn. 4 Sži 1/2017, prikázal krajskému súdu konať vo veci sťažovateľa bez zbytočných priet'ahov, priznal mu náhradu trov právneho zastúpenia a tiež primerané finančné zadosťučinenie v sume 3 700 €.

7. K sťažnosti sťažovateľa zaujal v podaní doručenom ústavnému súdu 14. septembra 2018 stanovisko krajský súd, ktorý odkázal na vyjadrenie predsedníčky senátu prejednávajúceho posudzovanú vec. Vyjadrenie obsahovalo túto argumentáciu: „Na základe Dodatku k Rozvrhu práce Krajského súdu v Bratislave na rok 2017 bola predsedníčka senátu [REDAKOVANÉ] pridelená do oddelenia 5S namiesto sudkyne [REDAKOVANÉ] od 09.03.2017. Spisy samosudcovej agendy, ktorú v marci 2017 zároveň vybavovala po [REDAKOVANÉ], odovzdala [REDAKOVANÉ] dňa 04.04.2017. Po odchode [REDAKOVANÉ] zo senátu 5S dňa 29.03.2017 prevzala spolu 657 nevybavených vecí, z toho do 6 mesiacov 458 vecí, do 1 roka 28 vecí, od 1- 2 rokov 76 vecí a nad 2 roky 95 vecí. Po oboznámení sa so spismi zistila, že sa v nich nachádzajú dva spisy z roku 2010, 13 spisov z roku 2013, 18 spisov z roku 2014, 52 spisov z roku 2014, 81 spisov

z roku 2015 a ostatné z roku 2016 a 2017. Vzhľadom na to, že v pridelených veciach sa nachádza množstvo reštančných vecí, [REDAKOVANÉ] uviedla, že sa snažila vybavovať veci od najstarších a prednostné veci. Konanie vedené pod sp. zn. 5S/188/2012 v čase, keď prevzala oddelenie 5S, bolo právoplatne skončené dňom 07.07.2015, a to v spojení s rozsudkom NS SR č. k. 4SŽI/43/2014-105 zo dňa 05.05.2015. Ústavný súd SR nálezom č. k. II. ÚS 830/2016-39 zo dňa 02.02.2017 zrušil rozhodnutie Najvyššieho súdu SR a vrátil mu ho na ďalšie konanie. Najvyšší súd SR uznesením č. k. 4SŽÍ/1/2017 zo dňa 03.07.2017 zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5S/188/2012 zo dňa 08.04.2014 a vrátil mu vec na nové konanie. Spis sp. zn. 5S/188/2012 bol doručený Krajskému súdu v Bratislave do podateľne dňa 21.07.2017. Dňa 25.07.2017 bol spis pridelený do oddelenia 5S. Dňa 26.07.2017 bol daný pokyn na doručenie rozhodnutia Najvyššieho súdu SR účastníkom. Právna zástupkyňa žalobcu prevzala rozhodnutie dňa 07.09.2017. Dňa 09.10.2017 právna zástupkyňa žalobcu oznámila súdu zmenu jej sídla. [REDAKOVANÉ] ako zákonnej sudkyňi bol spis predložený spisovou kanceláriou po prvýkrát až 11.12.2017, takže už vzhľadom na uplynutie lehoty nemohla reklamovať pridelenie veci [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], ktorá vec pôvodne rozhodovala. Následne boli z Ministerstva spravodlivosti SR ako aj Krajského súdu v Bratislave vyžiadané administratívne spisy, ktoré boli súdu doručené dňa 06.07.2018. Predsedníčka senátu po oboznámení sa s obsahom spisu dňa 13.06.2018 nariadila termín pojednávania na deň 10.07.2018, kedy tunajší súd rozhodol rozsudkom a vec sp. zn. 5S/188/2012 je na Krajskom súde v Bratislave právoplatne skončená. Predsedníčka senátu [REDAKOVANÉ] pripojila k svojmu vyjadreniu chronologický prehľad úkonov vykonaných vo veci sp. zn. 5S/188/2012, ktorý tvorí prílohu tohto listu a je z neho zrejmé, že tunajší súd konal v predmetnej veci plynule, keď v pravidelných časových intervaloch vykonával jednotlivé procesné úkony a jeho rozhodovacia činnosť nebola poznačená zbytočnými prieťahmi.“

8. Krajský súd v doručenom stanovisku zároveň prezentoval súhlas s upustením od ústneho pojednania veci.

Sťažovateľ vo svojom vyjadrení k stanovisku krajského súdu doručenom ústavnému súdu 10. októbra 2018 prezentoval súhlas s upustením od ústneho pojednania veci

a v rámci argumentačnej časti podania uviedol: „Sťažovateľ predovšetkým poukazuje na to, že Stanovisko je z podstatnej časti tvorené rekapituláciou priebehu konania a k obsahu samotnej sťažnosti sa vyjadruje len v obmedzenom rozsahu. Navyše, Stanovisko sa obmedzuje iba na existenciu zbytočných prietáhov a nie aj na celkovú dĺžku konania, ktorá je podľa sťažovateľa zjavne neprimeraná (44 mesiacov pred Krajským súdom v Bratislave). Sťažovateľ už vo svojej sťažnosti poukázal na stanovisko občianskoprávneho a obchodného kolégia Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 13.04.2011 č. Cpjn 206/2010, podľa ktorého koncept zbytočných prietáhov je odlišný od konceptu neprimerane dlhých konaní. Podľa tohto stanoviska Najvyššieho súdu Českej republiky aj pri absencii zbytočných prietáhov, môže byť konanie neprimerane dlhé, čo znamená porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Obsah základného práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru je preto širší ako obsah základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zakotveného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, čo potvrdil ESLP v rozsudku vo veci Ořešáková v. Slovakia. Aj sťažovateľ v bode 10. svojej sťažnosti výslovne uviedol, že sa domáha primárne preskúmania toho, či konanie iniciovaného jeho žalobou zo dňa 06.06.2012 pred súdmi všetkých stupňov trvá neprimerane dlho, čo znamená bez ohľadu na výskyt prípadných zbytočných prietáhov. Avšak, aj pokiaľ ide o koncept zbytočných prietáhov, v predmetnom konaní sa zbytočné prietahy vyskytli. Konkrétne ide o obdobie: - medzi 09.11.2012 až 11.12.2013, - medzi 24.08.2017 až 15.06.2018. Pre sťažovateľa je nepochopiteľné najmä druhé obdobie nečinnosti a zbytočných prietáhov. Vo veci Krajský súd v Bratislave totiž nekonal ani po vydaní nálezu Ústavného súdu SR a zrušujúceho uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 03.07.2017, teda 11 mesiacov. Krajský súd v Bratislave nevytýčil pojednávanie ani nerozhodol vo veci samej, hoci nález Ústavného súdu SR II. ÚS 830/2016 obsahoval jednoznačné pokyny smerujúce k zrušeniu napadnutého rozhodnutia žalovaného. Jednoznačnosť pokynov Ústavného súdu SR potvrdil sám Krajský súd v Bratislave svojim druhým meritórnym rozsudkom zo dňa 10.07.2018, keď prevzal presvedčivé odôvodnenie nálezu Ústavného súdu SR. Okrem toho je potrebné uviesť, že druhé pojednávanie vo veci bolo dňa 15.06.2018 nariadené až potom, čo Krajský súd v Bratislave bol vyzvaný Ústavným súdom SR o zaslanie zoznamu vykonaných procesných úkonov vo veci. Sťažovateľ sa preto nestotožňuje so Stanoviskom v tom, že Krajský súd

v Bratislave konal v predmetnej veci bez zbytočných prieťahov, ktoré však nie sú vždy príčinou neprimerane dlhého konania, čo sťažovateľ primárne namieta. V zmysle odôvodnenia bodu 27. sťažnosti, konanie pred KS BA trvá 44 mesiacov, teda podľa sťažovateľa neprimerane dlho. Čl. 6 ods. 1 Dohovoru zahŕňa pri skúmaní neprimeranej dĺžky konania aj časť konania o trovách. Do dnešného dňa tak nebolo konanie právoplatne skončené, pretože stále nebolo rozhodnuté o výške náhrady trov konania sťažovateľa.“

10. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami, ako aj obsahom súvisiaceho spisu dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

11. Ústavný súd preskúmal obsah na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu krajského súdu a dospel k týmto pre posúdenie sťažnosti relevantným zisteniam:

Krajskému súdu bola 6. júna 2012 sťažovateľom doručená „*Žaloba o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Ministerstva spravodlivosti SR zo dňa 30.04.2012 č. k. 23RM/2012-11-I*“.

Krajský súd 24. augusta 2012 adresoval žalovanému výzvu na vyjadrenie k podanej žalobe, na ktorú tento reagoval 4. októbra 2012. Predmetné vyjadrenie bolo doručené sťažovateľovi 9. novembra 2012, pričom sťažovateľ k nemu zaujal stanovisko 5. decembra 2012. Po doručení stanoviska sťažovateľa vykonal krajský súd procesný úkon 6. marca 2014, keď vyzval sťažovateľa k úhrade súdneho poplatku.

Krajský súd rozhodol vo veci rozsudkom z 8. apríla 2014, ktorým žalobu sťažovateľa zamietol. Najvyšší súd svojím rozsudkom z 5. mája 2015 prvostupňové rozhodnutie krajského súdu ako vecne správne potvrdil. Nálezom ústavného súdu z 2. februára 2017 bolo rozhodnutie najvyššieho súdu zrušené. Najvyšší súd uznesením z 3. júla 2017 zrušil rozsudok krajského súdu z 8. apríla 2014 a vrátil mu vec na nové konanie. Spisový materiál bol krajskému súdu predložený 21. júla 2017. Po predložení veci krajský súd určil 13. júna 2018 termín pojednávania k dátumu 10. júl 2018. Na uvedenom pojednávaní prijal krajský

súd vo veci sťažovateľa rozsudok, ktorým zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného a priznal sťažovateľovi náhradu trov konania vo výške 100 %.

II.

12. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa ustanovenia čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

13. Otázkou existencie zbytočných prietáhov v konaní a porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) ústavný súd skúma vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu, a preto aj v prípade sťažovateľa preskúmal z hľadiska charakteru prejednávanej veci jej skutkovú a právnu zložitost' (1), ďalej správanie sťažovateľa v priebehu konania (2) a napokon aj postup krajského súdu (3).

14. Pokiaľ ide o prvé kritérium, t. j. faktickú a právnu zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že predmetom namietaného konania je žaloba o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu podľa druhej hlavy piatej časti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“). Ústavný súd je toho názoru, že vec sťažovateľa nemožno hodnotiť po právnej stránke ako zložitú, pretože tento typ konania je regulovaný pomerne podrobnou právnou úpravou a tiež príslušnou judikatúrou. Vec podľa názoru ústavného súdu nevykazuje ani skutkovú zložitost', keďže je skutkový stav veci v podstate ustálený a nevyžaduje si komplikované dokazovanie.

15. V rámci posúdenia druhého kritéria používaného pre hodnotenie prípadných zbytočných prietáhov v súdnom konaní ústavný súd nezistil okolnosti, ktoré by signalizovali pasivitu zo strany sťažovateľa ako účastníka konania.

16. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup krajského súdu.

17. Ústavný súd pripomína svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej nielen nečinnosť, ale aj nesústredená a neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (napr. I. ÚS 376/06, III. ÚS 90/07).

18. Z preskúmania obsahu súdneho spisu vyplynuli pre ústavný súd zistenia, ktoré svedčia o neefektívnom postupe krajského súdu, ako aj o obdobiach nečinnosti v celkovom rozsahu približne dvoch rokov, v ktorých krajský súd nekonal bez toho, aby mu v tom bránila zákonná prekážka, kde sa oba uvedené faktory negatívnym spôsobom podpísali na plynulosti postupu posudzovaného konania.

19. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje v prvom rade na neefektívnosť postupu krajského súdu, ktorá sa prejavila v zrušujúcom rozhodnutí najvyššieho súdu z 3. júla 2017, ktorý ako dôvod zrušenia rozsudku krajského súdu z 8. apríla 2014 označil ustanovenie § 221 ods. 1 písm. f) OSP dôvodiac, že odôvodnenie rozsudku krajského súdu je príliš všeobecné, príliš široko koncipované, neodráža konkrétnu namietanú situáciu sťažovateľa, krajský súd nepreskúmal vo svojom rozhodnutí námietky sťažovateľa komplexne, nevysporiadal sa s nimi v odôvodnení svojho rozhodnutia, postupoval nedôsledne a jeho rozhodnutie je tak predčasné.

20. Prvotné obdobie nečinnosti krajského súdu v rozsahu približne jedného roka a dvoch mesiacov zaznamenal ústavný súd v úseku konania od 5. decembra 2012, keď sťažovateľ doručil konajúcemu súdu svoje stanovisko k vyjadreniu žalovaného až do 6. marca 2014, keď vyzval krajský súd sťažovateľa k úhrade súdneho poplatku. Ústavný súd zároveň zistil, že krajský súd ostal pasívny po dobu približne desiatich mesiacov aj

v ďalšej etape konania, a to od 21. júla 2017, keď mu bola vec sťažovateľa po zrušení jeho rozsudku nadriadeným súdom predložená na nové konanie, až do 13. júna 2018, keď určil vo veci sťažovateľa termín pojednávania.

21. Ústavný súd na tomto mieste poznamenáva, že nemôže akceptovať obhajobu krajského súdu prezentovanú v predloženom stanovisku, ktoré poukazuje na neprimeranú zaťaženosť zákonného sudcu, ktorému bola vec sťažovateľa pridelená. Ústavný súd v tomto kontexte odkazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej v súlade s medzinárodným štandardom uplatňovania dohovoru platí, že personálne problémy justičného systému nezabavujú štát zodpovednosti za zbytočné prietahy v súdnom konaní (III. ÚS 17/02). Námietka personálnych komplikácií, v danom konkrétnom prípade námietka neprimeranej zaťaženosť zákonného sudcu, nemá povahu okolnosti, ktorá by vylučovala alebo znižovala zodpovednosť súdu za rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil.

22. Ústavný súd konštatuje, že faktorom, ktorý mal negatívny dopad na súvislý priebeh posudzovaného konania, bol postup krajského súdu a zbytočné prietahy, ktorých sa dopustil v dôsledku neefektívnej činnosti a zistených období nečinnosti.

23. Z petitu podanej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ žiadal ústavný súd aj o vyslovenie porušenia práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru v predmetnom konaní pred krajským súdom. Ústavný súd si už pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, z tohto dôvodu v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, III. ÚS 109/07). Ústavný súd tak dospel k záveru, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli (bod 1 výroku nálezu).

24. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd síce konštatoval porušenie základného práva sťažovateľa zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, avšak v čase rozhodovania ústavného súdu bolo konanie pred krajským súdom ukončené, preto nebolo potrebné formulovať osobitný príkaz ku konaniu bez zbytočných prietáhov.

III.

25. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 citovaného článku ústavy boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie. Žiadosť o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odôvodnil sťažovateľ neprimeranou dĺžkou posudzovaného konania a potrebou zavŕšenia ochrany jeho práv, pocitmi bezmocnosti a márnosti z nespravodlivosti a nemožnosti včasného a účinného uplatnenia svojich práv v súdnom konaní, ako aj stratou viery v spravodlivosť a stratou dôvery v základné princípy právneho štátu, predovšetkým princíp právnej istoty. Vychádzajúc z týchto skutočností, sťažovateľ považoval za primeranú výšku finančného zadosťučinenia sumu 3 700 €. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

26. S prihliadnutím na rozsah doby nečinnosti, ako aj na neefektívny postup v konaní pred krajským súdom ústavný súd považoval za primerané priznať sťažovateľovi finančné zadosťučinenie v sume 1 200 € tak, ako to je uvedené v bode 2 výroku nálezu.

27. Sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadal priznať aj náhradu trov konania pred ústavným súdom. Pri určení výšky náhrady trov bolo treba vychádzať z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok roku 2017, ktorá predstavovala sumu 921 €. Úhradu priznal ústavný súd za tri úkony

právnej služby vykonané v roku 2018 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti a stanovisko k vyjadreniu krajského súdu) v súlade s § 1 ods. 3, § 9, § 11 ods. 3 a § 14 ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Vychádzajúc z toho, za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2018 prislúcha odmena 153,50 €, k tomu tiež režijný paušál 9,21 €. Ústavný súd priznal sťažovateľovi náhradu trov konania za tri úkony právnych služieb vykonaných v roku 2018. Za tieto tri úkony právnej služby predstavuje celková priznaná odmena vrátane režijného paušálu sumu 488, 13 €. Ústavný súd tak priznal sťažovateľovi náhradu trov konania v celkovej sume 488, 13 € (bod 3 výroku nálezu).

28. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

29. Vzhľadom na znenie čl. 133 ústavy toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. novembra 2018